

ЯК УСЕ ПОЧАЛОСЯ

Муля й Манюня в Італії

Жили собі дві киці — Муля й Манюня. Манюня була сіренька з чорними смужечками, а ротик мала білий, наче припудрений. Муля ж була чорна-чорнісінька, без жодної цяточки. Ну хіба що очі мала зелені та кінчик хвостика білий, ніби умочений у сметанку. Киці дружили і часто ходили одна до одної в гості.

Приходить якось Муля до Манюні та й каже:

— Манюню, я знайшла на килимі грошик. Їдьмо до Рима!

— Їдьмо! — радо погодилася Манюня і спитала: — А де це?

— Це в Італії. Країна така, — пояснила Муля. — Неси карту, покажу.

Манюня мерщій полізла до портфеля своєї хазяйки Тетянки й дістала карту. Киці розгорнули її на підлозі, і Муля тицьнула лапкою:

— Ось.

— Ой, яка гарненька, схожа на Тетянчин чобіток, — розчулилася Манюня. — Аж раптом вона згадала, що вже виросла й не влазить у хазяйчин чобіток. Тож смугаста киця засмучено зітхнула: — Але ж ми не вліземо в цю Італію.

Муля засміялася. Вона була старша за подругу і вже вміла читати. Тому геть усе знала з книжок і охоче пояснила:

— Це ж карта.

На ній навмисно малюнки маленькі, щоб усі-усі країни помістилися.

А насправді Італія велика.

Ми поїдемо туди на автобусі.

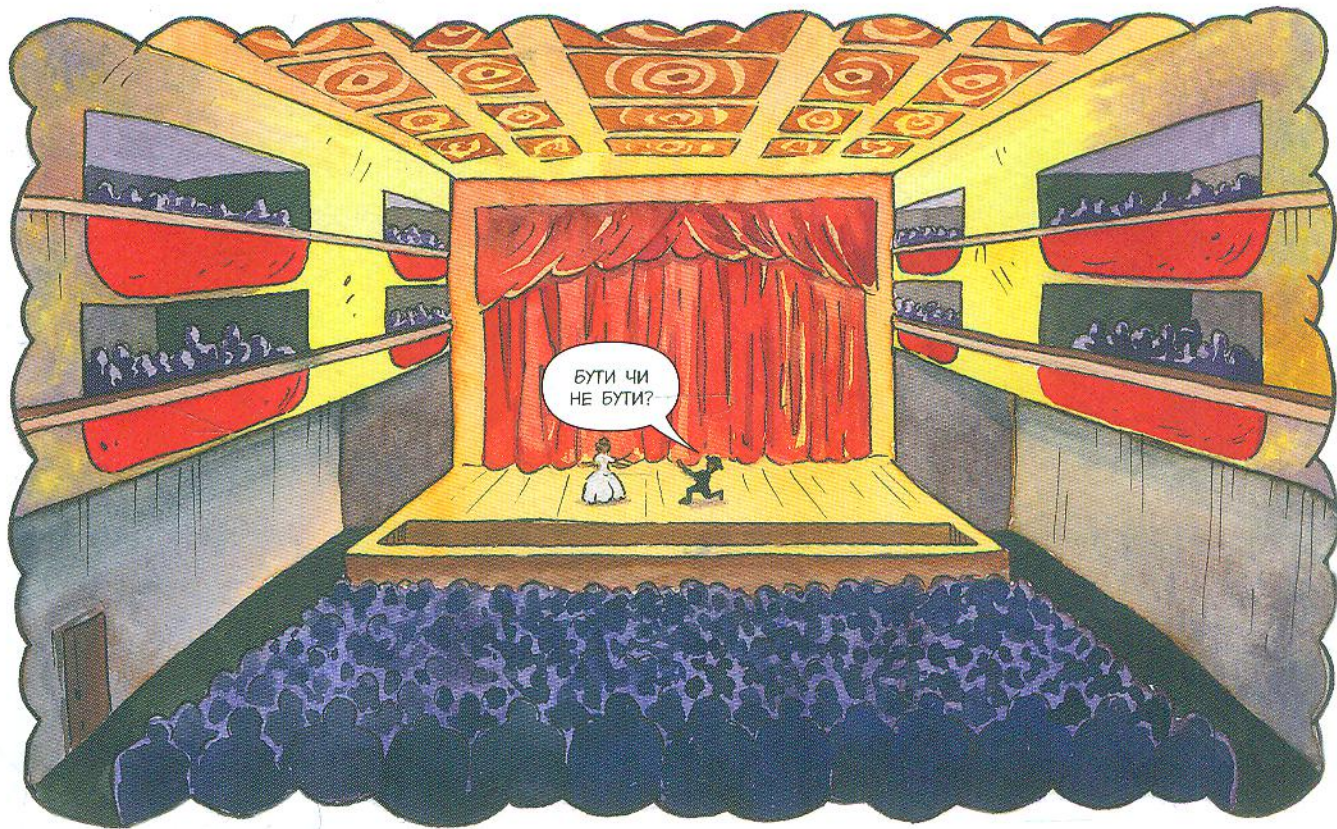

— Ге-няу-вально, — нявкнула Манюнята, знітившись, поспішила виправитися: — Тобто, геніально.

Киці сіли в автобус і поїхали. Ось їхали вони, їхали, аж бачать: велике місто.

- Це вже Рим? — запитала Манюня.
- Ні, — відповіла Муля, — це Відень. Тут знаменита опера.
- А що таке опера? — зацікавилася Манюня.
- Опера — це театр, у якому співають.
- А що таке театр? — ще дужче зацікавилася Манюня.
- Театр — це там, де грають.
- Ой, Мулечко, я так люблю гратися! І коли мені Маркіз на дереві співає, я теж люблю. Гайда подивимося на ту оперу! — стала просити Манюня.
- Ні, Манюню, ми не гаятимемо часу! — відповіла невблаганна Муля. Проте змилостивилася й пояснила: — У Римі теж є опера. Ми там подивимося.